

til at ofre det, som er nødvendigt, og saa kan det virkelig ikke nytte, at det ærede Medlem kommer her og fortæller os, at han i socialdemokratiske Blade har set en eller anden Artikel, som giver Udtryk for Forargelse. Dette er saa meget mere mærkværdigt fra det ærede Medlems Side, som han ved første Behandling i høj Grad anbefalede, at en Sum Penge, der ikke var ret meget mindre, skulde anvendes til Bygningen af den store Grundtvigskirke. Det var altsaa ikke forargeligt. Det forekommer mig ogsaa, at det er en meget hasarderet Paastand fra det ærede Medlems Side, at her skulde være Tale om Forargelse blandt Kirkefolket. Om der er nogen udenforstaaende, som har taget Anledning til at benytte dette som Agitationsnummer, skal jeg ikke udtale mig om, men jeg kan ikke tro, at det er den almindelige Stemning i Socialdemokratiet, som jo har den Grundsaetning, at Religion er en Privatsag, og som sikkert ikke vil blande sig i, hvorledes de Gaver, som kommer fra Kirkefolkets Side til Bestridelse af Kirkens Opgaver, indsamles.

Det sidste, som blev fremført, var altsaa, at det i sin Tid ved Lønningslovens Vedtagelse havde været Forudsætningen, at man efter dens Gennemførelse skulde foretage det Rov, som det vilde være uden videre at tage de Kirker, der er opført for private Penge, for Kirkefondens Penge. Det er et smukt Udtryk for den Tankegang, som i det hele taget er ejendommeligt for det ærede Medlem, og vi er fra vor Side glade ved atter at faa konstateret, hvordan det ærede Medlem ser paa de folkekirkelige Opgaver. Jeg opfatter det saaledes, at man uden videre skal kunne stjæle fra et privat Samfund, som man har overdraget visse Rettigheder, og som har gjort et stort Arbejde for Kirkesagens Løsning paa et Tidspunkt, da man fra Statens Side ikke vilde gøre noget.

Anden Næstformand (Parkov): Udtrykket „stjæle“ kan ikke passere.

J. Oskar Andersen: Ja ja, det forekommer mig, at det er noget i den Retning, naar man tager en Ejendom fra dem, som er Ejere, og som man har anerkendt som lovlige Ejere. Men altsaa, Udtrykket kan ikke passere, og jeg skal da selvfølgelig

ikke benytte det mere. Jeg vil kun gøre opmærksom paa, at det aldeles ikke fra vor Side har været Forudsætningen ved Lønningsloven, og jeg er mig altsaa ikke bevidst, at der er fremsat bestemte Krav i saa Henseende; thi det vilde selvfølgelig have vakt meget stor Opsigt i hele den Del af det danske Folk, som har kirkelig Interesse.

Ja, der kunde være mange Ting at sige endnu, men jeg skal ikke opholde det høje Ting dermed. Jeg vil kun sige, at jeg havde ventet, at vi i al Tavshed kunde have ladet disse Lovforslag gaa videre. Fra vor Side har vi selvfølgelig kunnet tiltræde Ændringsforslagene.

Povlsen: Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen brugte mange og stærke Ord, men han forsøgte ikke paa et eneste Punkt at rokke ved, hvad jeg har fremført, og det skal det ærede Medlem ogsaa nok lade være; for det staar aldeles uomstødeligt fast. Det ærede Medlem kom med en Bemærkning, som jeg gerne vilde, han skulde forklare nærmere, idet han sagde, at det var ingenlunde rigtigt, at Præstelønningerne her i København ved Kirkefondens Kirker udrededes udelukkende af de almindelige Lønningsmidler. Jeg havde nær sagt: Det vil jeg dog haabe, de gør, for ellers fremkommer her virkelig atter en Ulighed, som ikke bør findes. Jeg venter, at det ærede Medlem vil gøre nærmere Rede for, hvad det vil sige. Jeg har nok set, at der er et Legat — jeg tror, man kalder det „Kaffelegatet“ —, hvoraf der uddeles nogle Understøttelser til Præster ved Kirkefondens Kirker —, jeg tror, man kalder dem „Kaffe-penge“. Jeg mener, det er meget uheldigt, at man har saadanne forskellige Vilkaar for Præsterne her i København, og hvis noget saadant er Tilfældet, bør det, synes jeg, snarest afskaffes.

Det ærede Medlem talte om den „anonyme“ Præst, som jeg citerede. Ja, jeg troede næsten, det ærede Medlem var en saa ivrig Læser af de kirkelige Blade, at han vidste, hvem denne ingenlunde anonyme Præst er. Det er Pastor Rosendal ude paa Nørrebro, som, ikke anonymt, men under Navn har skrevet om denne Sag i sit Blad „Menighedsbladet“; der vil det ærede Medlem kunne læse det. At Forargelsen altsaa findes, har jeg konstateret, og jeg er bange for, den vil have allerlettest ved at